

Milo på Mars [DVD]

Milo på Mars [DVD]

Motion capture har blitt banen til Robert Zemeckis.

Milo på Mars bidrar ikke til å øke min entusiasme for denne jukseteknikken innen animasjon, selv om historien er underholdende.

Mars Needs Moms

Simon Wells

ImageMovers Digital, Walt Disney Pictures

2011

Walt Disney Studios Home Entertainment

16:9 Letterbox (2,40:1)

Dolby Digital 5.1

84 min.

2

3

Arabisk vår på Mars

Disney byr på en siste krampetrekning fra Robert Zemeckis' motion-capture-eventyr. Etter utgivelsen av

Milo på Mars er Disney fri fra kontrakten de inngikk med Zemeckis i 2007 og selv om mannen nå truer med å gå til Universal med sitt vokskabinett, kan vi håpe at dette er siste gang vi må se livløse karakterer boltre seg i digital teknologi. Det pussige er at mens Zemeckis og hans ImageMovers Digital har begravd seg i motion-capture-teknologien, har andre filmstørrelser som Peter Jackson (

Ringenes Herre-trilogien, 2001-03), James Cameron (

Avatar, 2009) og Steven Spielberg (

På eventyr med Tintin - Enhjørningens hemmelighet, 2011), tatt den samme teknologien til nye høyder. Zemeckis sitter igjen akterutseilt.

Til å filmatisere Berkeley Breatheds billedbok

Mars Needs Moms, har Zemeckis hyret Simon Wells, som igjen har hyret kona, Wendy Wells, til å radbrette Breatheds originalbok til et filmmanus. Nuvel. Vi starter på Mars og marsboerne som, noe overraskende, har etablert et matriarkisk samfunn hvor guttebabyer kastes ned i undergrunnen, mens jentebabyer tas hånd om av barnevaktroboter, mens mødrene styrer planeten under lederhunnens jerngrep. For å sikre at robotene har den nødvendige moderlige kløkten, kidnappes jevnlig gode mødre fra jorda og "tømmes" for moderlig innhold som så overføres til robotene. Det er tid for å hente inn en ny mor til Mars og marslingene starter jakten i det nordlige USA. Valget faller på en intetanende mor (Joan Cusack) som strever med å holde hodet over vannet hjemme med tenåringssønnen Milo (Seth Green).

Midt i natten hentes moren av et romskip og Milo rekker med nød og neppe å kaste seg med på ferden mot Mars. Som blindpassasjer på Mars blir Milo raskt snappet opp av eremitten Gribble (Dan Fogler), som det viser seg selv var blindpassasjer med sin mor 30 år tidligere. Gribble ser endelig frem til å få en menneskevenn på planeten, mens Milo har fokus på å redde moren og komme seg vekk raskest mulig. Underveis i redningsforsøket støter de på avvikerer Ki (Elisabeth Harnois), som via amerikanske 60-talls TV-serier har fått smaken for fred og kjærlighet - stikk i strid med lederhunnens liv og lære. Denne dysfunksjonelle trioen setter ut for å redde Milos mor og vekke marsboerne fra en årelang dvale uten samhold og kjærlighet. Det tårner seg opp mot en heseblesende finale hvor mot settes på prøve.

Før man setter seg ned med filmene produsert av Zemeckis og ImaGemoVers Digital, må man liksom bestemme seg om man skal bære over med vokskabinettpreget eller om man skal la dette prege hele opplevelsen. Ved tidligere forsøk har ikke jeg greid å heve meg over de tekniske svakhetene i filmene og latt meg irritere over livløsheten i ansiktene hos karakterene. Med *Milo på Mars* er det faktisk lettere å la stivheten fare og heller la seg underholde av filmopplevelsen. Kan hende det har noe med tempoet i filmen å gjøre, at skuespillet og ansiktsmimikken ikke står i sentrum, slik det til en viss grad gjorde i den misslykkede *A Christmas Carol*. Det hjelper også at halvparten av karakterene er marsboere og at Milo i store deler av filmen bruker hjelm. Men det er likevel merkelig at Joan Cusack, et av de største gummitrynene i Hollywood, hyres inn til en film hvor hun ikles en voksmaske hvor ansiktstuttrykkene er helt fraværende.

For min del redde filmen til en stor del av karakteren Gribble gestaltet av Dan Fogler - i bunn en ufyselig slubbet hektet på dataspill og egne behov, men med en elskelig fremtoning like fullt. Som et barn av 80-tallet er det også tiltalende at alle Gribbles referanser er hentet fra det tidlige 80-tallet - fra tiden før han ble fraktet til Mars. Når Gribble skal uttrykke sterke følelser tyr han til å sitere fra *My Sharona* - en monsterhit for The Knack cirka 1980 - og noe som dagens unge ikke forstår rekkevidden av, men foreldrene derimot... Det oppstår også mange morsomme episoder da Ki kommer inn i bildet, hvor hennes engelsk, farget av 60-talls hippieslang, møter Gribbles 80-tallsreferanser.

Mars har vært en yndet location for science fiction-filmer siden fantasyfilmen så dagens lys. Det er noe skuffende at den versjonen av Mars vi får presentert her, er til de grader som forventet. Planetoverflaten er rød støvet, som sikkert er realistisk, men som ikke matcher filmens fantasirike historie. Samfunnet som lever under bakken ser mest ut som en kombinasjon av søppelberg og smelteverk - omtrent som alle andre fremtidsversjoner av helvetet festet på film. Inne i

boenhetene til marslingene er det forventet et futuristisk og klinisk rent design. Milevis unna originaldesignet til *Breathed* som er fylt av underlige karakterer og påfunn. Dette mangfoldet og frodigheten mangler

Milo på Mars fullstendig. At marsboerne ser ut som hårløse apekatter kan jeg leve med. Det fører i det minste til at de slipper å få uttrykksløse ansikter som på menneskekarakterene, men jeg må også si meg enig i Milos første kommentar etter møtet med lederhunnen; "Mars needs botox!".

Heller ikke på animasjonsfronten scorer filmen særlig godt. Motion capture-teknologien setter stopper for følelsesregisteret hos karakterene og det blir noe stivt over hele produksjonen. De avsluttende scenene mellom Milo og mor får stå som et grelt eksempel på hvor dårlig denne teknologien kan fungere. Det er i grunn overraskende at Imagemovers Digital leverer så dårlig når de til en viss grad har stått i front for utviklingen av denne teknikken og har så iherdig trykket den til sitt bryst. Nå synes det uansett å være over for denne gang - Disney har trukket seg ut av den synkende skuta.

Samlet sett synes jeg

Milo på Mars ikke fullt og helt fortjener det overstrømmende dårlige kritikken filmen fikk da den gikk på kino. Riktig nok er det ikke en veldig god film, men til å være blant Zemeckis' motion capture-produksjoner synes jeg den kommer ganske godt ut. Bra til å være dårlig altså.

Utgivelsen:

Disney slipper

Milo på Mars kun på DVD nå i første omgang - det dukker sikkert opp Blu-ray-versjoner senere og for dem som er opptatt av bildekvalitete kan det sikkert være lurt å vente. Det er for såvidt ikke noe galt med kvaliteten på denne DVD-utgivelsen, men har man først blitt vant til HD-bilder så vil man nødig tilbake til DVD-kvalitet. Bildet presenteres i letterbox-format (2,40:1) og ser jevnt over veldig bra ut. Lyden er også god i Dolby Digital 5.1.

Ekstramaterialet på denne utgivelsen er meget sparsommelig. To små dokumentarer om hvordan det fiktive marsspråket ble utviklet og hvordan Seth Green tøyset på settet (!). Meget tynt.

Samlet sett en svaklig utgivelse av en film som burde sette stopper for motion capture-eventyrene til Imagemovers Digital.

Anmeldt av Tom-Erik Lønnerød, 03.11.11

Takk til Walt Disney Studios Home Entertainment for anmeldereksemplar.

Trailer Milo på Mars:

Ja

[MiloPaMars_cover;](#)